

ת"פ 49577/07/21 - מדינת ישראל נגד דניאל בן אבו, דוד בן אבו

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט אברהם רובין
ת"פ 49577-07-21 מדינת ישראל נ' בן אבו

בעניין: המאשימה
נגד
הנאשמים
מדינת ישראל
1. דניאל בן אבו
2. דוד בן אבו

גזר דין בעניינו של נאשם 1

1. העבירות בהן הורשע הנאשם

נאשם 1 (להלן - "הנאשם"), הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בשנית, במסגרת הסדר טיעון פתוח, בביצוע העבירות שלהלן: החזקת סכין - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין; ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 335+333+25 לחוק העונשין.

להלן יפורטו העובדות בהן הודה הנאשם.

בין הנאשם ל-נ' התקיים קשר רומנטי בחודשים מרץ עד יוני 2021. במועד שאינו ידוע למאשימה גילה הנאשם כי בעבר התקיים קשר רומנטי בין נ' לבין המתלונן. על רקע זה ביקש הנאשם מנ' כי תימנע ממפגשים חברתיים בהם נמצא המתלונן. במהלך חודש יוני 2021 נפרדו הנאשם ונ', אך הם המשיכו לשמור על קשר ביניהם. לנאשם נודע כי גם המתלונן ונ' המשיכו לעמוד בקשר ביניהם. בשל האמור התגלע סכסוך בין הנאשם לבין המתלונן.

ביום 7.7.21 בשעה 10:47, התקשר הנאשם למתלונן והביע בפניו תרעומת על כך שהוא נמצא בקשר עם נ'. בשיחה זו אמר הנאשם למתלונן כי הוא שונא אותו כיוון שהוא בעבר התנשק עם נ'. המתלונן ניסה לפייס את הנאשם ואמר לו שמדובר בעניין שהתרחש לפני זמן רב. לקראת סיום השיחה הורה הנאשם למתלונן שלא יתקרב לנ', וכן איים עליו כי "יתפוס אותו".

מאוחר יותר באותו ערב, בשעה 23:30 לערך, שוחחו הנאשם והמתלונן באמצעות יישומון ווטסאפ. הנאשם התנצל בפני המתלונן על האופן שבו דיבר אליו, וביקש לפתוח דף חדש ביחסים ביניהם. המתלונן השיב: "הכל טוב כפרה אין לי שנאה אליך", והשניים נפרדו בברכת לילה טוב.

למחרת היום, בשעה 20:30 לערך, עשה המתלונן את דרכו למסיבה שהתקיימה במבשרת ציון כשהוא מלווה בשניים

עמוד 1

מחבריו, דניאל ואור. הנאשם שהה באותה עת בביתו בקומה השנייה, וכאשר הוא הבחין במתלונן חולף בסמוך לביתו הוא קרא לעברו: **"בכל מקום אתה נמצא, זה לא ייאמן"**. כן הוסיף הנאשם ואמר: **"אל תדאג ניפגש"**.

לאחר שהמתלונן סיים את הבילוי במסיבה, בשעה 23:20 לערך, הוא עמד לעבור עם דניאל ואור סמוך לביתו של הנאשם, ולפני שעשו כן ביקש המתלונן ליישר את ההדורים עם הנאשם פנים אל פנים. המתלונן התקשר לנאשם ואמר לו שהוא נמצא ליד ביתו, והוא - המתלונן - אף אמר לנאשם: **"בוא נפתח דף חדש"**. הנאשם השיב למתלונן: **"לא שווה לך"**, ולאחר מכן הוא אמר למתלונן שהוא יורד אליו. כמה דקות לאחר האמור יצא הנאשם מביתו כשהוא נושא עמו סכין. הנאשם פגש במתלונן ברחוב. המתלונן ביקש מחבריו דניאל ואור לאפשר לו ולנאשם מרחב פרטיות על מנת שיוכלו לשוחח אחד עם השני כדי להביא לאיחוי הסכסוך. הנאשם והמתלונן שוחחו דקות ספורות ברחוב, ולאחר כשלוש דקות ביקש הנאשם מהמתלונן להתלוות אליו לעישון סיגריה במדרגות המצויות ברחוב סמוך. הנאשם הושיט למתלונן סיגריה, ולאחר מכן המתלונן התיישב על המדרגות והנאשם עמד בסמוך אליו. בשלב מסוים, בעוד המתלונן יושב על המדרגות, דחף אותו הנאשם בפניו והפיל אותו ארצה. המתלונן ניסה להתרומם ולקום על רגליו, אך מיד לאחר מכן שלף הנאשם מכיסו את הסכין, דקר את המתלונן בבטנו, ולאחר מכן ביצע באמצעותה חתך רוחבי בבטנו של המתלונן, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה. דניאל שהיה בסמוך ניסה לתפוס את הנאשם, להפרידו מהמתלונן ולעכבו. אז, רץ הנאשם לכיוונו של דניאל וניסה לדקור גם אותו, אלא שדניאל התכופף כך שהנאשם לא הצליח לדקור אותו. בהמשך לכך נטל הנאשם את הסכין המגואלת בדם, ניגב אותה באצבעותיו ורץ לכיוונו של המתלונן שברח בריצה במעלה המדרגות. בזמן שהנאשם והמתלונן עלו במעלה המדרגות יצא אביו של הנאשם מהבית והתקדם לעבר דניאל ואור כשבידו מקל, תוך שהוא אומר להם: **"מה קורה פה מי נגע בן שלי"**. אור אמר לאביו של הנאשם שיירגע, ושאף אחד לא נגע בן שלו אלא הבן שלו הוא שדקר וברח. אביו של הנאשם הוריד את המקל שבידו.

בהמשך לאמור, ניסה המתלונן להתקשר למוקד 101 כשבטנו חתוכה ובני מעיו יצאו אל מחוץ לבטנו. בשלב מסוים המתלונן קרס, התעלף וגופו נחבט במדרגות. בסופו של דבר היה זה דניאל שהתקשר למוקד 101 כדי להזעיק את כוחות ההצלה למקום. בשלב מסוים העביר דניאל את מכשיר הטלפון לאביו של הנאשם כדי שישב לשאלות מוקדן מד"א, וכאשר האב נשאל איפה הבחור שנדקר הוא השיב: **"לא נדקר לא נדקר, הוא נפל, לא יודע מה קרה לו הוא נפל"**. בהמשך לכך גם אמר אביו של הנאשם לדניאל ואור: **"אתה לא יודע כלום, אל תניד שהוא נדקר אל תדבר"**. בהמשך, לאחר שהגיעה המשטרה למקום, שב ואמר אביו של הנאשם לאור ודניאל: **"שום מילה למשטרה, זה יכול לגרום לי להתקף לב, אתם לא יודעים כלום"**. אביו של הנאשם אף נעמד בצמוד לדניאל ואור לכל אורך הזמן שבו השוטרים שוחחו עמם, והמשיך ללחוש להם לא לומר כלום.

אחר הדברים האלה, נמלט הנאשם מן המשטרה במשך שלושה ימים, תוך שהוא נמנע מלחזור לביתו, ותוך שהוא ניתק את הטלפון הסלולארי שלו.

כתוצאה מהדקירה נגרם למתלונן חתך רוחבי באזור הבטן התחתונה עם יציאת תוכן המעי החוצה. המתלונן איבד דם רב, וכתוצאה מכך נגרם לו הלם תת נפחי שסיכן את חייו וחייב את הפרמדיקים להרדימו, להנשים אותו ולתת לו מנות נוזלים. עם הגיעו לבית החולים נדרשו הרופאים לתת למתלונן שתי מנות דם, הוא הוכנס לניתוח חירום של פתיחת בטן מהירה, במהלכו הוא קיבל 13 מנות דם ומוצריו. במהלך הניתוח נמצאו שני חורים במרכז המעי הדק, עם פגיעה בעורק המעי, וברקמה העוטפת את המעי. כתוצאה מכך נדרשו הרופאים לקטוע כ-15 ס"מ מהמעי של המתלונן, ולבצע חיבור מחדש של המעי ושל כלי הדם, וסגירה של הבטן עם סיכות. כמו כן, כתוצאה מן החבטה שנגרמה למתלונן עת הוא התמוטט במדרגות, נגרם לו חתך בזרועו שנסגר בסיכות.

בגין כל האמור, הורשע הנאשם בעבירות שצוינו לעיל.

להשלמת התמונה יצוין כי אביו של הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון סגור בביצוע עבירה של שיבוש מהלכי משפט, ונגזר עליו עונש של שישה חודשי מאסר על תנאי, קנס בסכום של 300 ₪, ופיצוי בסכום של 500 ₪.

2. תסקירי שירות המבחן

בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים של שירות המבחן, הראשון שבהם ביום 5.10.22 והאחרון ביום 30.11.22. להלן יובאו עיקרי הדברים שנכתבו בתסקירים.

הנאשם יליד 17.6.99, בן 24 כיום ובן 22 בעת ביצוע העבירות. עובר לביצוע העבירות עבד הנאשם כטבח במסעדת המבורגרים, זאת לאחר שהוא סיים 12 שנות לימוד ושירת שירות צבאי מלא. לנאשם אין הרשעות קודמות.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטל אחריות מלאה על מעשיו, ומביע חרטה רבה על האופן שבו הוא פעל. הנאשם מסר לשירות המבחן כי טרם ביצע העבירה שרר מתח בינו לבין המתלונן, ולטענתו לעיתים הוא חש מאוים על-ידי המתלונן. הנאשם מסר לשירות המבחן כי כאשר המתלונן הגיע לביתו עובר לאירוע, הוא חש איום על חייו ופעל מתוך חוסר אונים ותחושת פחד. יצוין כי שירות המבחן לא פירט בתסקיר מה לטענת הנאשם היה הבסיס לתחושת האיום שחש.

שירות המבחן התרשם כי התנהלותו של הנאשם בביצוע העבירות הייתה חריגה לאורח חייו. שירות המבחן התרשם כי בעקבות קושי לבקש עזרה, ובעקבות חוסר יכולת לפרש באופן מדויק את המציאות, חש הנאשם עובר לביצוע העבירה מאוים יתר על המידה, ומתוך כך הוא פעל בחוסר שליטה ואלימות. שירות המבחן תולה את מעשהו של הנאשם גם בילדותו הבלתי יציבה של הנאשם כמפורט בפסקה האחרונה בעמוד השני של התסקיר מיום 5.10.22.

בהמשך לכל האמור, בפגישותיו עם שירות המבחן הביע הנאשם נזקקות טיפולית רבה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם גדל במערכת משפחתית מורכבת כמפורט בתסקירים. על רקע היעדר העבר הפלילי וניהול אורח חיים נורמטיבי עד למועד ביצוע העבירות, התרשם שירות המבחן כי לנאשם יכולת לערוך בקרה פנימית על מעשיו, וכי הוא בעל מודעות לדפוסיו הבעייתיים. שירות המבחן ציין כי הנאשם מבקש לעשות שינוי משמעותי בחייו וכי אחיותיו מהוות עבורו מקור תמיכה משמעותי.

הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי הוא מודאג מתוצאות ההליך המשפטי וכי חוויית המעצר הייתה מבחינתו חוויה טראומתית. לדברי הנאשם מאז ששוחרר מהמעצר הוא סובל מסימפטומים פוסט טראומטיים. רק בהמשך הדרך כאשר החל הנאשם במפגשים טיפוליים אצל פסיכיאטרית פרטית הוא שיתף מעט יותר בסיבות לטראומה ממנה הוא סובל בעקבות מעצרו. לבקשת ב"כ הנאשם הדברים לא יפורטו בגזר הדין, ולפיכך אסתפק בהפניה לאמור בעניין זה בחוות הדעת הפסיכיאטרית.

לאור כל האמור המליץ שירות המבחן בתסקיר מיום 5.10.22, להמשיך במסלול הטיפול אשר בו החל הנאשם

לאחר ששחרר ממעצרו. שירות המבחן הפנה את הנאשם לטיפול בטרואמה ממנה הוא סובל, וציין כי הוא שוקל לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית ייעודית במסגרת שירות המבחן. לאור האמור המליץ שירות המבחן על דחיית שמיעת הטענות לעונש.

בדין שהתקיים ביום 18.10.22 נדחתה המלצת שירות המבחן לדחיית שמיעת הטענות לעונש. יחד עם זאת, כיוון שבאותה עת לא הוגש לבית המשפט תסקיר סופי בעניין העונש, הורה בית המשפט כי שירות המבחן יגיש תסקיר סופי לעניין העונש, שלאחריו יתקיים דיון לצורך השלמת הטענות לעונש.

התסקיר הסופי לעניין העונש הוגש ביום 30.11.22. בתסקיר זה ציין שירות המבחן כי בפגישתו עם הנאשם הביע הנאשם שוב מצוקה וחרדה על רקע התוצאות האפשריות של ההליך המשפטי, וכן את החרטה והצער שהוא חש כלפי המתלונן. שירות המבחן שוחח עם הפסיכיאטרית שהחלה לטפל בנאשם לאחר שחרורו מהמעצר. מהשיחה עלה כי הנאשם פיתח הפרעת דחק פוסט טראומתית על רקע טראומה קשה מעברו, וכי לדעת הפסיכיאטרית תגובתו התוקפנית של הנאשם באירוע הייתה קשורה לאיום שחש הנאשם סביב שחזורים מהטרואמה. אציין כבר עתה, כי הוגשה חוות דעת מטעם הפסיכיאטרית אליה אתייחס בהמשך הדברים. שירות המבחן ציין כי הנאשם נמצא בצומת משמעותי בחייו וכי חשוב לשלב אותו בטיפול על מנת להקטין את הסיכוי להישנות עבירות בעתיד. שירות המבחן העריך כי הנאשם נמצא בתהליך הדרגתי של לקיחת אחריות והכרה במניעים שגרמו לו לבצע את העבירות. שירות המבחן ציין כי שילוב של הנאשם בטיפול קבוצתי וכן המשך המעקב הפסיכיאטרי, עשויים להפחית את הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד. יחד עם זאת, שירות המבחן ציין כי לנוכח החלטת בית המשפט לפיה אין מקום לדחייה נוספת בשמיעת הטענות לעונש, הרי שאין הוא יכול לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, מלבד המלצה לפיה אם יגזר על הנאשם עונש של מאסר בפועל אזי ראוי לבדוק את האפשרות שהוא יטופל במסגרת מאסרו. לנוכח המלצה זו ציין שירות המבחן, כי אם יחליט בית המשפט לגזור עונש מאסר על הנאשם אזי מומלץ: "**שתקופת המאסר תהיה ארוכה מספיק שישולב באגף הטיפול בכלא**" (הפסקה האחרונה לתסקיר מיום 30.11.22).

להשלמת התמונה אציין, כי לאחר הגשת התסקיר האחרון החליף הנאשם את סנגורו, ובהמשך לכך הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו. מהלכים אלו הביאו לכך ששמיעת הטענות לעונש נדחתה לתקופה ארוכה יחסית, כך שבסופו של דבר היא הסתיימה רק ביום 24.5.23.

3. תסקיר נפגע העבירה

הוגש תסקיר נפגע עבירה בעניינו של המתלונן, אשר עיקריו יובאו להלן.

התסקיר המתאר תמונה קשה ועגומה בנוגע למצבו של נפגע העבירה. תמונת הנזק העולה מהתסקיר חמורה. על פי האמור בתסקיר, תוקפנותו של הנאשם, והאלימות הפתאומית בה הוא נקט כלפי נפגע העבירה זעזעה באחת את עולמו של נפגע העבירה. לחייו של נפגע העבירה פלשה חרדת מוות המהולה בהבנה שהחיים שבריריים, ושחיייו יכלו להסתיים כתוצאה מהפגיעה שפגע בו הנאשם. פגיעת הנאשם בנפגע העבירה ערערה את יכולתו של נפגע עבירה להתנהל בתחושת חוסן וספונטניות. מאז הפגיעה מתקשה נפגע העבירה לחוות שקט נפשי וביטחון. חייו מאופיינים בדריכות תמידית ובעיסוק מתמשך ומתיש בהשלכות הפיזיות והנפשיות של הפגיעה בו. את מקומה של הציפייה לעתיד לבוא, אשר

מטבע הדברים מאפיינת במיוחד אנשים בגיל צעיר, תופסת היום חוויית ייאוש וחוסר אונים הנובעת מההבנה של נפגע העבירה כי פגיעת הנאשם בו תהיה לצמיתות חלק מזהותו. הדברים אמורים במיוחד לנוכח העובדה שהפגיעה בנפגע העבירה ארעה שעה שהוא היה בשלבי גיבוש זהותו העצמית.

במסגרת התסקיר מתוארות תחושותיו של נפגע העבירה בזמן האירוע. נפגע העבירה תיאר כי הוא לא העלה על דעתו שיש אפשרות שהוא ייפגע בצורה כה אכזרית. נפגע העבירה תיאר את רגעי האימה שעברו עליו במהלך האירוע, ואת חרדת המוות שאחזה בו. נפגע העבירה מתקשה עד היום להבין את התנהגותו של הנאשם, ולמרבה הצער הוא טרוד בתהייה מייסרת האם הוא עצמו יכול היה לפעול אחרת ובכך למנוע את האירוע. נפגע העבירה מתאר כיצד הוא חש עד היום מושפל ונרמס כיוון שלא העריך את הסכנה הנשקפת מהנאשם, ועל כן הוא פעל בתמימות אל מול קור הרוח בו פעל הנאשם בעת התקיפה.

עובר לפגיעה בו עבד נפגע העבירה בהמתנה לגיוסו. בעקבות הפגיעה שנגרמה לו, נפגע העבירה, שהוא בן למעלה מ-19, איננו עובד והוא מתקיים מקצבת נכות. בשל האירוע ותוצאותיו נפגע העבירה לא גויס. בעקבות האירוע גם אמו של נפגע העבירה הפסיקה את עבודתה וחלק ממשפחתו עזבה את הארץ. מבלי להיכנס לפרטים יאמר, כי בעקבות האירוע המערכת המשפטית של נפגע העבירה טולטלה קשות.

הנזקים שנגרמו לנפגע העבירה הם נזקים פיזיים, אשר מלווים אותו עד היום. ואולם, לנזקים הפיזיים מצטרפים נזקים נפשיים משמעותיים בשל הטראומה שנגרמה לנפגע העבירה, לרבות נזקים נפשיים שעניינם פגיעה בדימויו העצמי. תפקודו של נפגע העבירה בחיי היום יום מצומצם, והוא עסוק בהחלמתו הפיזית ובמוגבלות שנגרמה לו עקב הפגיעה. הפגיעות הנפשיות שנגרמו לנפגע העבירה מפורטות בהרחבה בעמודים 5 ו-6 לתסקיר ולא נרחיב בעניין זה מחמת צנעת הפרט. עם זאת נציין, שההתרשמות היא, כאמור בתסקיר, שההשלכות הרגשיות והנפשיות של פגיעת הנאשם בנפגע העבירה הן ארוכות טווח ועמוקות. נפגע העבירה אמנם עובר טיפולי שיקום כאלה ואחרים, אך בשלב זה בהצלחה חלקית אם בכלל.

לאור כל האמור, ממליץ התסקיר כי בית המשפט יטיל על הנאשם לפצות את נפגע העבירה בסכום כספי משמעותי, אשר יוכל לשמש את נפגע העבירה על מנת להטיב את מצבו בכל דרך שיבחר.

4. עדי המאשימה לעניין העונש

במסגרת שמיעת הטיעונים לעונש העיד חברו של המתלונן דניאל. אזכיר, כי כאמור בכתב האישום דניאל היה עם המתלונן בזמן האירוע וכי הנאשם ניסה לפגוע גם בו. דניאל העיד כי לאחר האירוע הוא סבל מחרדות שהקשו עליו לישון בלילה. לדבריו אך בנס הוא לא נפגע באירוע. דניאל נשאל האם הוא פנה לקבל טיפול נפשי לאחר האירוע והוא השיב שלא עשה כן כיוון שביקש לשכוח מכל העניין.

כמו כן, העידה אמו של נפגע העבירה, והיא אף נחקרה בחקירה נגדית. בחקירתה הראשית תיארה אמו של נפגע העבירה את תחושותיה כאמא: "של ילד שנדקר, נשחט כמעט, ובנס הוא חי. הוא עבר רצח, זה שחיינו נצלו בנס, אבל הבחור שיושב פה, הנאשם, ניסה לרצוח את הבן שלי, הוא לא רק דקר אלא שיסע את בטנו שאבריו יוצאים החוצה ושהוא מתבוסס בדמו..." (עמ' 23 שורות 14-16). אמו של נפגע העבירה תיארה שבנה היה ילד מקסים ומלא שמחת חיים, שסיים את לימודיו בתיכון בהצטיינות ועמד להתגייס לצה"ל. האם תיארה את מצבו של בנה

בשעה שהיא ראתה אותו בבית החולים כשעליו נותרו סימני הדם. אמו של נפגע העבירה הדגישה את כאבה על כך שהנאשם לא הזעיק עזרה לאחר שבנה התמוטט. אמו של נפגע העבירה עמדה על תכונותיו הטובות של בנה שהוא בוגר תנועת נוער והתנדב בעזרה לניצולי שואה, לדבריה: **"הילד שלי היה ילד שמח, היום הוא ילד שנשאר לבד ללא אמון לאנשים, עם חוסר ביטחון מהאירוע... הדברים קשים... אני עוברת 15 חודשים של גיהנום פנימי אני והמשפחה המורחבת..."** (עמ' 24 שורות 6-9). אמו של נפגע העבירה סיכמה את דבריה בכך שאמרה: **"הבן שלי בבית עכשיו, אין לו חיים, אין לו עתיד, הוא לא יתגייס לצה"ל, הוא חלם לטייל אחרי הצבא בעולם... וצריך למען יראו ויראו ... ואסור להקל ראש, אני מתחננת לבית המשפט... שהוא יכנס לכלא"** (עמ' 24 שורות 22-25). בחקירתה הנגדית הסבירה האם כי היא באה להשמיע את דבריה בבית המשפט כיוון שבנה פשוט לא יכול היה לבוא לבית המשפט כיוון שהוא איננו רוצה לפגוש את הנאשם שמבחינתו הוא מפלצת. האם ציינה כי מצבו של בנה מאוד קשה, אך היא איננה רוצה להרחיב בעניין זה מפאת צנעת פרטיותו של בנה. עם זאת לשאלות ב"כ הנאשם השיבה אמו של נפגע העבירה, כי כיום הוא ער כל הלילה וישן כל היום, וכי הוא לא לומד והוא עדיין מטופל.

סבתו של נפגע העבירה השמיעה אף היא דברים קצרים. לדבריה היא גרה ליד הבית של נכדה נפגע העבירה ובשל מצבו: **"כשאני רואה אותו אני מתה אני לא יכולה לראות אותו"** (עמ' 26 שורה 3-4).

5. עדי הנאשם לעניין העונש

במסגרת שמיעת הטיעונים לעונש העידה אחותו של הנאשם. האחות העידה כי הנאשם גדל כילד טוב: **"משהו יוצא מן הכלל"** (עמ' 37 שורה 21-22). אחותו של הנאשם סיפרה כי היא ואחותה ממש גידלו את הנאשם. לדבריה הנאשם לא היה מעולם מעורב במקרה אלימות. לדבריה הנאשם מעולם לא נחשף בבית לאלימות. אחותו של הנאשם תיארה את מצבו הקשה של הנאשם לאחר ששוחרר מהכלא. לדבריה, הנאשם היה צל של עצמו, אדם אחר לגמרי מזה שהיא הכירה לפני המעצר. הנאשם שהה במעצר בית בביתה של האחות. האחות סיפרה כי במסגרת מעצר הבית מצבו של הנאשם המשיך להיות לא קל, עד שבסופו של דבר הוא החל לקבל טיפול נפשי. האחות הדגישה שהיא כועסת על מה שעשה אחיה הנאשם, וכי היא מגנה בכל תוקף את מעשיו, אך לדבריה ראוי לעזור לנאשם ולשקם אותו כדי שיוכל להתחיל דרך חדשה ולהשתלב בחברה. אחותו של הנאשם גם ציינה כי היא מצטערת על כך שמשפחתו של נפגע העבירה לא הייתה באולם בשעה שהיא העידה, זאת כדי שהיא תוכל להתנצל בפניה ולהסביר עד כמה היא ומשפחתה מצטערות על מה שאירע. ניכר היה שדבריה של אחותו של הנאשם יצאו מן הלב.

העיד גם שניר חברו של הנאשם. שניר העיד כי הוא מכיר את הנאשם, וכי הוא חבר שלו קרוב כבר מספר שנים. לדבריו המעשה שעשה הנאשם לא אופייני לו.

כמו כן העידה גם הגב' אורית יוסף, שאצלה שהה הנאשם במעצר בית במשך חצי שנה כמעט. גב' יוסף היא אמו של חבר אחר של הנאשם, והיא מפעילה מרכז לתקשורת אמפטית. גברת יוסף תיארה את התרשמותה לפיה כאשר הגיע אליה הנאשם הוא היה שבור, מבויש ופגוע. היא התרשמה שהנאשם עבר חוויה מאוד קשה. גב' יוסף ציינה כי הנאשם התנהג למופת בביתה למרות שהוא היה צריך לעבור תהליך הסתגלות לא קל לכללי הבית שהיו שונים ממה שהורגל אליו בביתו.

6. חוות הדעת הפסיכיאטרית מטעם ההגנה

בטרם נסקור את טענות הצדדים לעונש, ועל מנת להקל על הבנת הטענות, נעמוד עתה על עיקרי חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה מטעם ההגנה.

ההגנה הגישה חוות דעת פסיכיאטרית שנערכה על-ידי הפסיכיאטרית ד"ר פאולה רושקה ביום 6.3.23. לבקשת ב"כ הנאשם, מתוך רצון לשמור על פרטיותו של הנאשם, לא יובאו להלן כל פרטי חוות הדעת.

הפסיכיאטרית התרשמה כי הנאשם סובל מהפרעת דחק פוסט טראומתית על רקע אירועים שהתרחשו לפני ביצוע העבירות, כשהנאשם היה נער. הפסיכיאטרית קבעה כי במהלך השנים עובר לביצוע העבירות מצבו של הנאשם הלך והחמיר. הפסיכיאטרית קבעה כי באירוע הדקירה הנאשם חש תחת איום, וכתוצאה מכך הוא הגיב בצורה דיסוציאטיבית: **"עד למצב של התנהגות אלימה שאינה אופיינית לו כלל ושיצאה מכלל שליטתו"** (ראו בפסקה הראשונה לפרק הסיכום וההמלצות בחוות הדעת). בחקירתה הנגדית הסבירה המומחית כי אירוע דיסוציאטיבי הוא: **"אירוע בו אדם מתנתק כביכול מהמציאות הנוכחית ונמצא ב... (מילה לא ברורה - א.ר.) אירועים טראומטיים קודמים בעבר, כלומר פלאשבק, או שהוא חווה את המציאות הנוכחית כמו מעין חלום שהוא לא לגמרי מחובר למה שקורה במציאות"** (עמ' 59 ש' 28-31). הפסיכיאטרית קבעה בחוות הדעת כי אירוע הדקירה עצמו החמיר את התסמינים הפוסט טראומטיים מהם סבל הנאשם, וכי חווית המעצר הקשה גרמה לרה-טראומטיזציה אצל הנאשם. הפסיכיאטרית סבורה כי לעת הזו הנאשם זקוק לטיפול פסיכיאטרי וכן לטיפול פסיכותרפי ממוקד בטרואמה לפי שיטת CBT. לדברי הפסיכיאטרית עבודה טיפולית נכונה עם הנאשם עשויה להפחית את הסיכון להתנהגות אלימה חוזרת. הפסיכיאטרית ציינה כי היא התרשמה שהנאשם אינו אדם אלים באופיו, וכי הוא נהג כפי שנהג באירוע כיוון שהוא חווה איום שהכניס אותו למצב דיסוציאטיבי. בסיכומם של דברים הביעה הפסיכיאטרית עמדתה לפיה במקום לגזור על הנאשם עונש מאסר, ראוי לחשוב על חלופה טיפולית אינטנסיבית, כדי שהנאשם יוכל לקבל טיפול ולשקם את עצמו.

בהמשך גזר הדין אתיחס לחוות דעתה של הפסיכיאטרית.

7. טענות המאשימה לעונש

בטיעוניה עמדה ב"כ המאשימה על החומרה הרבה שבמעשי הנאשם. ב"כ המאשימה טענה שמדובר בעבירות שקדם להן תכנון, והיא הצביעה על כך שחלקו של הנאשם בביצוע העבירה היה בלעדי ומלא, ועל כך שהנזק הפוטנציאלי והנזק שנגרם בפועל כתוצאה מהעבירות הם חמורים. ב"כ המאשימה הדגישה כי המתלונן היה נתון בסכנת חיים, וכי עד היום הוא מתקשה להשתקם מבחינה פיזית ונפשית. ב"כ המאשימה אף הדגישה כי לטעמה מדובר בעבירה שבוצעה באכזריות ובאלימות שלא קדמה להן כל התגרות מצד המתלונן. ב"כ המאשימה עמדה על כך שהעונש הקבוע בצידה של העבירה של חבלה בכוונה מחמירה הוא 20 שנות מאסר, וכי על-פי הפסיקה הנוהגת ראוי להחמיר בעונשם של מי שהורשעו בעבירה זו, במיוחד בהינתן העובדה שהנאשם עשה שימוש בסכין. לאור האמור טענה ב"כ המאשימה, כי ראוי להעמיד את מתחם העונש ההולם על 6-9 שנות מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה עמדה על כך שיש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו, את גילו הצעיר ואת העבר הנקי. יחד עם זאת ציינה ב"כ המאשימה, כי הנאשם לא עשה דבר כדי לתקן את תוצאות ביצוע העבירה, שכן הוא נמלט מיד אחרי ביצוע העבירה מבלי להזעיק עזרה למתלונן, והוא הסגיר עצמו למשטרה רק מקץ שלושה ימים.

ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, כי אין לתת משקל של ממש לחוות דעתה של הפסיכיאטרית. במסגרת הטיעון המשלים

שהוגש לאחר שנחקרה הפסיכיאטרית, ציינה ב"כ המאשימה כי לשיטתה כלל לא היה מקום להתיר את הגשת חוות הדעת, ומכל מקום אין לתת לה משקל של ממש כיוון שהיא סותרת את עובדות כתב האישום, וכיוון שיש בה כשלים מהותיים.

בסיכומם של דברים טענה ב"כ המאשימה כי ראוי לגזור על הנאשם עונש של 7 שנות מאסר בפועל.

8. טענות הנאשם לעונש

בטיעונו לעונש ביקש ב"כ הנאשם לצייר את האירוע בצבעים פחות חמורים מבחינתו של הנאשם. מהלך זה לגיטימי כמובן, אלא שבטיעונו שזר ב"כ הנאשם טענות עובדתיות שאינן עולות בקנה אחד עם האמור בכתב האישום. כך, כדוגמה בלבד, טען ב"כ הנאשם כי המתלונן וחבריו היו עובר לאירוע ב"מסיבת חוקיות" שנועדה לחגוג את הגיעם לגיל שבו מותר להם לקנות אלכוהול, וכי המתלונן וחבריו היו: "**אולי שתויים**" (סעיף 14 לטיעונים הכתובים). דא עקא, שלעובדות והשערות אלו אין כל ביסוס בעובדות כתב האישום. בית המשפט מצווה להתעלם מכל טיעון עובדתי שאין לו בסיס בכתב האישום, וכך אעשה.

ב"כ הנאשם טען על יסוד חוות הדעת הפסיכיאטרית, כי הוכחה קרבה לסייגים של הגנה עצמית מדומה ואי שפיות הדעת. לחלופין טען ב"כ הנאשם, כי לאור חוות הדעת הפסיכיאטרית יש לקבוע שיכולתו של הנאשם להימנע מן המעשה שביצע הייתה מוגבלת. עוד טען ב"כ הנאשם, כי נסיבותיו האישיות הקיצוניות של הנאשם מצדיקות התחשבות לקולה במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם.

ב"כ הנאשם טען כי במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש להביא בחשבון שהמתלונן הוא זה שהתקשר לנאשם בשעה 23:20 בלילה והזמין אותו לרדת מביתו. כלשונו של ב"כ הנאשם: "**בזכותו של הטלפון הארוך שהתקשר... אל דניאל הזה אנו נמצאים כאן**" (סעיף 15 לטיעונו ב"כ הנאשם). ב"כ הנאשם טען כי לעבירות לא קדם תכנון מוקדם. ב"כ הנאשם אף טען כי לא הוצגו מסמכים המלמדים על נכות קבועה שנגרמה למתלונן.

לאור כל האמור טען ב"כ הנאשם כי מתחם העונש ההולם צריך להתחיל לכל היותר ב-9 חודשי מאסר לריצויו בעבודות שירות. יאמר כבר עתה, כי להשקפתי לא ניתן לקבל טיעון זה בשום אופן. בנסיבות העניין דנא, והדברים יפורטו בהמשך, קביעת מתחם שמתחיל בעונש מקל שכזה עלולה להעביר, חלילה, מסר שגוי לפיו חיי אדם ושלומו גופו הם הפקר.

במישור הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה טען ב"כ הנאשם, כי נסיבותיו האישיות של הנאשם, הן לפני מעצרו הן בתקופת מעצרו, יוצאות דופן וחריגות. ב"כ הנאשם טען, כי על רקע הנסיבות האישיות ומצבו הנפשי של הנאשם עונש של מאסר בפועל ככל שייגזר כזה, יגרום לנאשם סבל ונזק העולים פי כמה על אלו שנגרמים לאדם רגיל שנגזר עליו עונש מאסר בפועל. ב"כ הנאשם הצביע על הנזקים שנגרמו לנאשם כתוצאה מהעבירות, ועל הנזקים הצפויים להיגרם לו ולמשפחתו אם ייגזר עליו עונש מאסר. ב"כ הנאשם טען כי יש לזקוף לזכות הנאשם את גילו הצעיר, את עברו הנקי, את הודאתו ואת רצונו והמאמצים שהוא עושה על מנת לחזור למוטב.

לאור כל האמור טען ב"כ הנאשם, כי ראוי לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. בסיכומם של דברים טען ב"כ הנאשם, כי ראוי לגזור על הנאשם עונש של מאסר לריצויו בעבודות שירות, בצירוף צו מבחן לתקופה ארוכה.

9. דברי הנאשם

בסיום שמיעת הטיעונים לעונש מסר הנאשם דברים קצרים. הנאשם אמר כי הוא מקווה שבית המשפט יוכל להקל עליו בסופו של יום. הנאשם גם ביקש כי גזר הדין יינתן בהקדם האפשרי: "כי קשה לי מאוד. קשה לי. אני כבר, קשה לי מאוד" (עמ' 81 שורות 30-31). אכן התרשמתי כי ההליך המשפטי מייסר את הנאשם עד מאוד, ועל כן נעתרתי לבקשתו וגזר דינו ניתן לפני גזרי דין בתיקים אחרים.

דין והכרעה

10. מתחם העונש ההולם הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

העבירה החמורה מבין השלוש בהן הורשע הנאשם היא העבירה של חבלה בכוונה מחמירה. בכך שהנאשם ביצע עבירה זו הוא פגע בערך של שלום גופו וחיייו של אדם. הפגיעה בערך המוגן חמורה, זאת בהינתן השימוש בסכין ובהינתן פגיעתו החמורה של המתלונן, שעלולה הייתה להסתיים במותו. העבירה הנוספת בה הורשע הנאשם - ניסיון לביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - נועדה אף היא להגן על הערך של שלום גופו של אדם. ביצוען של שתי העבירות יחדיו מעצים את הפגיעה שפגע הנאשם בערך המוגן. יחד עם שתי העבירות האמורות ביצע הנאשם גם עבירה של החזקת סכין, ובכך הוא פגע בערך המוגן של השמירה על בטחונו האישי של הציבור ועל שלום גופו של האדם.

11. מתחם העונש ההולם - הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

על יסוד עובדות כתב האישום המתוקן לא ניתן לקבוע כי מעשהו של הנאשם היה מתוכנן מראש, ברם אין גם לקבוע כי מעשיו של הנאשם היו ספונטניים לגמרי. כעולה מכתב האישום המתוקן, מי שיזם את המפגש בין הנאשם לבין המתלונן מתחת לביתו של הנאשם היה דווקא המתלונן, אשר התקשר לנאשם וביקש ממנו לרדת לרחוב על מנת שהשניים יוכלו לפתוח דף חדש ביחסיהם. ויודגש, בהיעדר כל טיעון אחר בכתב האישום יש לקבוע באופן חד וברור, כי כוונת המתלונן הייתה באמת ובתמים להביא לפתיחת דף חדש ביחסיו עם הנאשם. כל ניסיון לטעון או לרמוז כי למתלונן הייתה כוונה אחרת דינו להידחות בהעדר כל תשתית עובדתית מינימלית. העובדה שהמתלונן הוא שיזם את המפגש בין השניים שומטת במידה רבה את הקרקע מתחת לטענה שמעשהו של הנאשם תוכנן מראש. עם זאת, תגובתו של הנאשם להצעתו תמת הלב של המתלונן לרדת לרחוב הייתה בדיעבד מבשרת רעות, שכן הנאשם אמר למתלונן: "לא שווה לך" (סעיף 6 לכתב האישום). אמירה זו, בשילוב עם העובדה שהנאשם ירד מביתו כשהוא מצויד בסכין, מלמדת על כך שגם אם הנאשם לא תכנן מראש לפגוע במתלונן, הרי שהוא צפה את פני האפשרות שתפתח סיטואציה אלימה במסגרתה הוא יעשה שימוש בסכין. על כן לא ניתן לקבל את הטענה לפיה מעשהו של הנאשם היה ספונטני. לכך יש להוסיף את העובדה שלפי עובדות כתב האישום המתוקן הנאשם הוא זה שהחל במעשי האלימות מבלי שקדמה לכך כל התגרות מצדו של המתלונן, ואת העובדה שהנאשם בחר להתחיל במעשה האלימות בשעה שהמתלונן היה במצב נחות - ישיבה על המדרגות - ביחס למצב שבו היה הנאשם - עמידה (סעיף 8 לכתב האישום). עובדות אלו לא מאפשרות לקבוע כי מעשהו של הנאשם היה ספונטני, וכפי שיובהר בהמשך, הן גם מקשות על קבלת התיזה לפיה הנאשם חש, סובייקטיבית, מאויים.

בקביעת מתחם העונש ההולם יש להביא בחשבון לחומרה, כי הנאשם לא פגע רק במתלונן אלא הוא ניסה לפגוע גם בחברו של המתלונן, אשר ניסה להפרידו מהמתלונן. כן יש להביא בחשבון לחומרה את העובדה שלאחר שהנאשם ניסה לפגוע בחברו של המתלונן הוא שב ורץ לכיוונו של המתלונן שברח ממנו. עובדה זו מלמדת על נחישותו של הנאשם לפגוע במתלונן. ולבסוף, יש להביא בחשבון לחומרה את העובדה שהנאשם לא טרח להזעיק את כוחות ההצלה לאחר שהמתלונן התמוטט.

הנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה הוא נזק גוף חמור ואף קטלני חלילה, זאת לנוכח העובדה שהנאשם השתמש בסכין, באמצעותה הוא דקר בעוצמה רבה את המתלונן בבטנו. הנזק שנגרם בפועל כתוצאה מביצוע העבירה הוא נזק גוף חמור. כאמור בכתב האישום, במעשהו גרם הנאשם לחתך בבטנו של המתלונן שגרם ליציאת תוכן המעי ולאובדן דם רב. הפציעה סיכנה את חייו של המתלונן, אשר סבל מהלם תת נפחי בעטיו הוא נזקק לקבל 13 מנות דם ומוצריו. מעובדות כתב האישום עולה, כי אך מאמצי הרופאים הם שהביאו לכך שהמתלונן לא קיפח את חייו כתוצאה ממעשו של הנאשם. לא נחזור כאן על עיקרי תסקיר נפגע העבירה שהובאו לעיל. רק נציין כי מהתסקיר עולה תמונה עגומה ביותר באשר למצבו הגופני והנפשי של המתלונן כתוצאה מפגיעתו הרעה של הנאשם. במצב דברים זה אני מקבל כפשוטם את דברי אמו של המתלונן, שהעידה על השבר הנורא שעבר על המתלונן ומשפחתו בעקבות מעשהו של הנאשם.

במסגרת סעיפים 40ט(א)(5) - (7) ו-(9) לחוק העונשין מצווה בית המשפט להביא בחשבון לעת קביעת מתחם העונש ההולם את הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, את מידת יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את מידת יכולתו של הנאשם להימנע מביצוע המעשה ואת הקרבה, ככל שמתקיימת כזו בנסיבות העניין, לסייג לאחריות פלילית. נושאים אלו מתקשרים כולם לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה מטעם הנאשם, בה אעסוק להלן. ברם, בטרם אעסוק בעניינים אלו אשלים את התייחסות לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, בכך שאציין כי במעשהו של הנאשם מגולמת אכזריות המחייבת אף היא, כאמור בסעיף 40ט(א)(10), התייחסות עונשית מחמירה. האכזריות הכרוכה במעשהו של הנאשם באה לידי ביטוי בעוצמת הדקירה שדקר הנאשם את המתלונן, ובעובדה המתוארת בסעיף 8 לכתב האישום, לפיה לאחר הדקירה הראשונית המשיך הנאשם וחתך באמצעות הסכין חתך רוחבי בבטנו של המתלונן.

12. בטרם אפנה לדון בחוות דעתה של הפסיכיאטרית, אדון בטענת המאשימה לפיה מנוע הנאשם מלטעון לקרבה לסייג, זאת לנוכח נוסח הסדר הטיעון, ולנוכח העובדה שאת טענתו מבקש הנאשם לבסס על עובדות שאינן עולות מכתב האישום.

נקודת מוצא ראשונה לבחינת טענת המאשימה היא הוראת סעיף 40 לחוק העונשין, שכותרתו "הוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה", ולפיה:

" (א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס

ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן

סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות

שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטענות לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

(ג) בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מקילה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי.

(ד) בלי לגרוע מהוראת סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

מהוראת סעיף 40(ד) עולה, כי משעה שהודה הנאשם בעובדות כתב האישום, כפי שאירע בהליך דנא, אזי התשתית העובדתית על פיה ייקבע בית המשפט את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה היא העובדות המפורטות בכתב האישום, אלא אם כן עשה בית המשפט שימוש בסמכותו לפי סעיף 40(ב)(2), והתיר לאחד מהצדדים להגיש ראייה על מנת למנוע עיוות דין (ע"פ 7349/14 מדינת ישראל נ' פלונית (14.5.15); ע"פ 4289/14 חנונה נ' מדינת ישראל (21.1.2015)). ויודגש, הוראת סעיף 40 דנה בהוכחת העובדות הקשורות בביצוע העבירה. היא איננה מתייחסת לקביעת העובדות בנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

נקודת המוצא השנייה לבחינת טענת המאשימה היא ההוראות המפורטות ב"הודעה בדבר הסדר טיעון" שהוגשה בהליך דנא. על פי סעיף 2 להודעה: "הצדדים יהיו חופשיים בטיעוניהם לעניין העונש", ועל פי סעיף 3 להודעה הצדדים הסכימו כי בטיעוניהם הם לא יחרגו, לא יסתרו, ולא יוסיפו על העובדות המתוארות בכתב האישום המתוקן. סבורני כי השילוב של הוראות הדין יחד עם הוראות ההודעה בדבר הסדר הטענות מביאות למסקנה לפיה הנאשם איננו מנוע מלטעון לקיומה של קרבה לסייג, ברם הוא מנוע מלבסס טענה זו על יסוד עובדות שלא נטענו בכתב האישום. לעומת זאת, הנאשם כן רשאי לטעון טענות עובדתיות שלא נטענו בכתב האישום בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בכפוף לאמור אני מתיר את הגשת חוות הדעת הפסיכיאטרית כראייה, ואני מתיר לנאשם לטעון לקיומו של קרבה לסייג. כפי שנראה להלן, בסוף הדרך הגעתי למסקנה כי אין בחוות הדעת כדי לבסס טענת קרבה לסייג, ולפיכך הלכה למעשה אין בהגשת חוות הדעת כדי להועיל לנאשם במישור קביעת הנסיבות שקשורות בביצוע העבירה. עם זאת, יש בחוות הדעת בצירוף עם תסקיר שירות המבחן כדי לסייע לנאשם במישור קביעת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

אפנה עתה לדון בחוות הדעת עצמה.

13. לאחר שעיינתי בחוות דעתה של הפסיכיאטרית, ולאחר שהיא נחקרה בבית המשפט, הגעתי למסקנה כי לא ניתן לבסס על בסיס חוות דעתה טענה של קרבה לאחד מהסייגים להם טען ב"כ הנאשם, או טענה להתקיימות אחת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה להן טען ב"כ הנאשם. להלן אפרט את הטעמים שביסוד מסקנתי.

בחוות דעתה קבעה הפסיכיאטרית כי עובר לאירוע מושא כתב האישום סבל הנאשם מהפרעת דחק פוסט טראומטית

מורכבת שלא זכתה לכל טיפול, וכי עם השנים פיתח הנאשם בשל כך תסמינים פעילים של חרדה גבוהה, פחדים, מצב רוח לא מאוזן, הסתגרות חברתית ומופנמות. הפסיכיאטרית אף קבעה בחוות דעתה כי באירוע מושא כתב האישום חש הנאשם תחת איום, דבר שהביא אותו להגיב בצורה דיסוציאטיבית עד למצב של התנהגות אלימה שאיננה אופיינית לו (ראו - פרק הסיכום וההמלצות שבחוות הדעת). כמו כן הוסיפה המומחית וקבעה כי: **"מצבים פוסט טראומטיים מתאפיינים בין היתר בתסמינים של דריכות, מתח מוגבר, פתיל קצר והתפרצויות זעם..."** (פסקה שנייה לפרק הסיכום וההמלצות). קביעות אלה של המומחית לא נתמכות בתשתית העובדתית שהונחה לפני בית המשפט. הנה כך, מעדויות אחרות של הנאשם בדבר התנהגותו בשנים שקדמו לביצוע העבירות, ומעדויות של הגב' יוסף בנוגע להתנהגותו של הנאשם לאחר ששוחרר ממעצרו, לא עולה תמונה של נאשם הסובל מדריכות יתר ומהתפרצויות זעם. עברו של הנאשם נקי, ואין גם כל ראייה להתפרצויות זעם מהן סבל הנאשם בהיותו בבית הספר או בשירותו הצבאי. הנאשם עצמו אף מסר לפסיכיאטרית כי הוא היה ילד חברותי ומקובל, שקט ורגוע (ראו - עמ' 2 לחוות הדעת בפסקה שכותרתה "פרטי רקע"). ניתן להניח כי תסמינים פוסט טראומטיים מופיעים בצורות שונות אצל אנשים שונים, ברם לפני מונחת התיזה שמופיעה בחוות דעתה של הפסיכיאטרית. הפסיכיאטרית כתבה כי הנאשם סובל מתסמינים פעילים של חרדה, פחדים, מצב רוח לא מאוזן והסתגרות חברתית, ובמצב דברים זה אין לבית המשפט אלא לבחון האם יש ראיות לקיומם של תסמינים כאלו אצל הנאשם, וראיות כאלו לא הוצגו. עם זאת אדגיש, כי אין בדברי אלו כדי לשלול את הטענה הבסיסית לפיה בעבר חווה הנאשם אירועים טראומטיים, שמפאת צנעת הפרט ולבקשת בא כוח הנאשם לא נפרטם, וכי אירועים אלה השאירו בנאשם חותם של ממש, ויש בהם כדי להשפיע על מצבו הנפשי הנוכחי. ואולם, מכאן ועד קביעה לפיה עובר לאירוע מושא כתב האישום סבל הנאשם מתסמינים חמורים עד כדי כניסה למצב דיסוציאטיבי, ארוכה הדרך.

הנחה נוספת הנצבת בבסיס חוות דעתה של הפסיכיאטרית היא ההנחה לפיה מבחינה סובייקטיבית הנאשם חש מאוים עובר לאירוע הדקירה. הנחה זו לא ניתן לקבל, בראש ובראשונה כיוון שאין לה זכר בעובדות כתב האישום המתוקן. כאמור לעיל, בכל הנוגע לקביעת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כבולים הצדדים ובית המשפט לעובדות שנטענו בכתב האישום, ומשעה שבכתב האישום אין זכר לטענה שהנאשם אוים או שהוא חש סובייקטיבית מאוים, הרי שלא ניתן לטעון טענה זו. ברם, אף אם הייתי סבור שניתן לטעון טענה זו, סבורני שלא הונחה לה תשתית עובדתית של ממש. בקביעתה לפיה הנאשם חש סובייקטיבית מאוים הסתמכה המומחית על דברי הנאשם (דברי המומחית בעמ' 58 ש' 4-6), דברים שדומים להם מסר הנאשם אף לשירות המבחן. הפסיכיאטרית אשרה כי כאשר סיפר לה הנאשם על האירוע ועל כך שהוא חש מאוים היא לא ביררה עמו לעומק מדוע הוא חש מאוים, וכלשונה: **"לא נכנסנו לעומק..."** **אולי פספסתי פה ושם פרטים"** (עמ' 60 ש' 15-17). בדברי הנאשם לעניין זה אין די. ראוי היה שהפסיכיאטרית תעיין בכתב האישום ובחומרי החקירה עובר לעריכת חוות דעתה, כדי לנסות להעריך האם יש ממש בטענתו של הנאשם. דא עקא, שהפסיכיאטרית אישרה בחקירתה, כי עובר לכתבת חוות הדעת היא לא עיינה בכתב האישום ואף לא בחומרי החקירה (עמ' 58 ש' 10-14). הפסיכיאטרית נשאלה מדוע היא לא עיינה בכתב האישום ובחומרי החקירה, ולכך היא השיבה כי היא לא עיינה בהם למרות שמניסיונה היא מודעת לכך שיש חשיבות לעיון בהם עובר לעריכת חוות דעת בנוגע לאחריותו של נאשם למעשיו (עמ' 59 ש' 6-14; עמ' 61 ש' 22), זאת משום ש: **"אם הייתי צריכה לכתוב חוות דעת לאחריות פלילית אז הייתי מוסיפה עוד בדיקות, ועוד דברים... הערכת מסוכנות... מבחני אישיות..."** (עמ' 61 ש' 28-31). הפסיכיאטרית הוסיפה וציינה, כי הקשר שלה עם הנאשם היה קשר שמטרתו טיפולית, ולא קשר שמטרתו לעמוד על אחריותו לביצוע העבירה, ולדבריה לקשר טיפולי יש היבטים אחרים מאשר לקשר שתכליתו לעמוד על אחריותו של אדם למעשיו (עמ' 72 ש' 12-28). משמע מדברים אלו, כי הפסיכיאטרית לא ראתה עצמה כמי שהתבקשה לערוך חוות דעת לעניין אחריותו של הנאשם, אלא חוות דעת שתכליתה להביא לידיעת בית המשפט עובדות שחשובות לעניין גזירת עונשו של הנאשם, זאת מתוך הערכתה לפיה הנאשם זקוק לטיפול (עמ' 72 ש' 12-17). במצב דברים זה המשקל שיש לתת לחוות דעתה של הפסיכיאטרית בהקשר של טענת קרבה לסייג לא יכול להיות משמעותי, זאת מבלי

להטיל ספק בהתרשמותה לפיה הנאשם חווה טראומה בעברו.

להשלמת התמונה יצוין, כי מסקנת הפסיכיאטרית לפיה הנאשם חש מאוים באירוע איננה מתיישבת עם העובדות הנטענות בכתב האישום המתוקן. כעולה מכתב האישום המתוקן, הרקע לאירוע הקשה נבע בראש ובראשונה מכעסו של הנאשם על הקשר בין המתלונן לבין נ'. הנאשם היה מוטרד מקשר זה עד שביקש מנ' שתימנע ממפגשים חברתיים בהם נמצא המתלונן (סעיף 1 לכתב האישום המתוקן). הנאשם אף אמר למתלונן יום לפני האירוע כי הוא שונא אותו כיוון שהתנשק בעבר עם נ', והוא איים עליו כי: **"יתפוס אותו"**. כל אלו אירועים שהתרחשו לפני פגישתם של הנאשם והמתלונן עובר לאירוע הדקירה, ולגביהם בוודאי שלא ניתן לטעון כי הנאשם חש מאוים על ידי המתלונן. להיפך, יש באירועים אלו כדי ללמד שהנאשם כלל לא חשש מהמתלונן. עובדות אלו מתיישבות עם האפשרות שמה שהניע את הנאשם לבצע את מעשהו היה קנאתו לנ' וכעסו על המתלונן. ואכן, משנחשפה הפסיכיאטרית לעובדות אלה היא אשרה כי למערכת היחסים בין הנאשם לנ' הייתה השפעה על האירוע, אם כי לדעתה בגורם זה לבדו אין כדי להסביר את: **"החריפות של התגובה, האלימות והאכזריות שיש בתוך הדבר הזה לא מוסברים"** (עמ' 73 ש' 4-6).

ולבסוף, הפסיכיאטרית הודתה בהגינותה, כי יש יתרון מובנה למי שעורך חוות דעת לגבי אחריותו של נאשם סמוך לאירוע המיוחס לו, על פני מי שעורך חוות על יסוד מפגשים עם הנאשם בחלוף זמן מאז שבוצעה העבירה (עמ' 57 ש' 24-28). במקרה דנא פגשה הפסיכיאטרית בנאשם זמן רב יחסית לאחר ביצוע העבירה, ואת חוות הדעת היא כתבה, בלי לעיין בחומרי החקירה, כשנה ושמונה חודשים לאחר שבוצעה העבירה. במצב דברים זה קשה לתת משקל משמעותי לקביעותיה של המומחית לגבי מצבו של הנאשם בעת ביצוע העבירה.

העולה מהמקובץ הוא שאין בחוות דעתה של המומחית בתחום הפסיכיאטריה כדי לבסס טענה של קרבה לאיזה מהסייגים לאחריות פלילית להם טען הנאשם, ובכלל זה הגנה עצמית מדומה או אי שפיות. כמו כן, אין בחוות הדעת או בעובדות כתב האישום כדי לבסס טענה לפיה נאשם לא יכול היה להבין את אשר הוא עושה, או שיכולתו להימנע מביצוע המעשה הייתה מוגבלת. עם זאת אני סבור, כי מכל האמור לעיל עולה תמונה לפיה הסיבות למעשהו של הנאשם לא כללו רק קנאה לנ' ושנאה למתלונן בעקבות כך, סיבות שאין מקום להתחשב בהן לקולה לעת קביעת מתחם העונש ההולם, אלא הן כללו גם מצוקה נפשית מתמשכת בה היה נתון הנאשם עובר לאירוע. מצוקה נפשית זו תובא בחשבון, באופן מוגבל, לעת קביעת מתחם העונש ההולם, זאת במסגרת בחינת הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות.

14. מתחם העונש ההולם - הענישה הנוהגת

בית המשפט העליון עמד בפסיקתו, פעם אחר פעם, על החומרה הנודעת לעבירות אלימות בכלל (ראו, שלוש דוגמאות מהעת האחרונה, מתוך פסקי דין רבים - ע"פ 7301/22 **מדינת ישראל נ' מחמד עלאן** (20.7.23); רע"פ 3802/23 **הדר נ' מדינת ישראל** (18.5.23); ו-רע"פ 2731/23 **מרקה נ' מדינת ישראל** (30.4.23)), ולעבירות אלימות המבוצעות באמצעות סכין ככלי ליישוב סכסוכים בפרט:

" בית משפט זה שב ועמד לא אחת על חומרתן של עבירות אלימות הפושות ברחובותינו ומסכנות את שלום הציבור ובטחונו... חומרה יתרה אף גלומה בעבירות אלו הנעשות תוך שימוש בכלי נשק קר בדמות סכין או כלים חדים אחרים.... נוכח האמור, ובשל פוטנציאל הנזק הרב הטמון בעבירות אלו, כמו גם שכיחות ביצוען, בית

משפט זה הדגיש בפסיקתו פעם אחר פעם את הצורך במדיניות ענישה מחמירה שיהא בה כדי להביא להרתעת הרבים והיחיד ולסייע במיגור התופעה מן החברה... תרבות סכין נפסדת זו - יש לבער מן היסוד, והדרך לעשות כן, כוללת בחובה נקיטה במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה"

(ע"פ 8900/21 עומר מחאג'נה נ' מדינת ישראל (14.8.22) וראו גם - ע"פ 2508/21 נאסר נ' מדינת ישראל (7.6.22)).

בהמשך למדיניות זו גוזרים בתי המשפט עונשי מאסר משמעותיים על מי שהורשעו בביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה בגין אירועי אלימות בהם נעשה שימוש בסכין.

15. המאשימה הפנתה בטיעוניה למספר פסקי דין בהם נגזרו עונשים של מספר שנות מאסר על מי שהורשעו בביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה תוך שימוש בסכין.

בע"פ 1552/08 פרטוש נ' מדינת ישראל (29.10.08), נדון עניינו של מערער שנגזר עליו עונש של 6 שנות מאסר בפועל לאחר שהוא הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ושיבוש מהלכי משפט. ערעורו של המערער על חומרת העונש נדחה, למרות נסיבותיו האישיות, תוך שבית המשפט העיר כי: **"במקרים דומים למקרה שלפנינו, בהם הורשעו נאשמים בעבירת החבלה בכוונה מחמירה, נע רף הענישה המקובל בין חמש וחצי שנות מאסר לבין תשע שנות מאסר"** (שם, בפסקה 19 לפסק הדין).

בע"פ 2988/14 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.15), נדון עניינו של משיב אשר הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ונגזר עליו עונש של 48 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש, והעמיד את עונשו של המשיב על 6 שנות מאסר בפועל. יצוין, כי מעיון בפסק הדין נראה כי פגיעותיו של נפגע העבירה באותו מקרה היו חמורות מהפגיעות שנגרמו למתלונן במקרה דנא. בית המשפט העליון הדגיש בפסק דינו, כי הגם שיש לתת משקל לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הרי לנוכח עקרון ההלימה ראוי היה בנסיבות העניין לתת משקל מוגבל לשיקולים אלו.

16. ב"כ הנאשם הגיש יחד עם טיעונו טבלה בה רוכזו גזרי דין רבים בהם הוטלו עונשים קלים יחסית על מי שהורשעו בעבירות אלימות. מפאת קוצר היריעה לא נתייחס לכל גזרי הדין המופיעים בטבלה, אלא לחלקם בלבד. יצוין כי רוב גזרי הדין עוסק במי שהורשעו בעבירות פחות חמורות מהעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, וכי חלק ניכר מהם ניתן בבתי המשפט המחוזיים ולא עמד לביקורתו של בית המשפט העליון.

בע"פ 5956/13 מדינת ישראל נ' אבו נג'מה (28.11.13), נדון עניינו של משיב אשר הורשע בביצוע שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה ונגזר עליו עונש של 82 ימי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש, והעמיד את עונשו של הנאשם על 15 חודשי מאסר בפועל. יצוין, כי באותו מקרה המשיב לא היה זה שביצע את הדקירה בפועל, וכי על מי שביצע את הדקירה בפועל נגזר עונש של 54 חודשי מאסר בפועל. עוד יצוין, כי בית המשפט העליון קיבל את קביעתו של בית משפט קמא לפיה מתחם העונש ההולם באותו מקרה נע בין 12 ל-70 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 6980/15 אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל (18.4.16), נדון עניינו של מערער אשר נגזר עליו עונש של 18 חודשי מאסר בפועל לאחר שהוא הורשע בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. על פי האמור בכתב האישום, המערער נעץ סכין במצחו של המתלונן לאחר שזה היכה אותו קודם לכן באמצעות שרשרת ברזל. ערעורו של המערער על חומרת העונש נדחה. יצוין כי נסיבותיו של מקרה זה שונות מנסיבותיו של העניין דנא כיוון שבאותו מקרה הדקירה בוצעה במהלך תגרה שבה שני הצדדים השתמשו באלימות זה נגד זה (פסקה 17 לפסק הדין).

בע"פ 7349/14 מדינת ישראל נ' פלונית (14.5.15), נדון עניינה של משיבה אשר הורשעה בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לאחר ששיספה את גרונו של בעלה באמצעות סכין. על המשיבה נגזר בבית המשפט המחוזי עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ברם ערעורה של המדינה על קולת העונש התקבל, ועונשה של המשיבה הועמד על 30 חודשי מאסר בפועל. עונש זה חרג לקולה ממתחם העונש ההולם שקבע בית המשפט באותו מקרה - 5 עד 10 שנות מאסר - אך בית המשפט קבע, ובכך חשיבותו של פסק הדין לעניינו:

"שנסיבות המקרה, ונסיבותיה האישיות של המשיבה שנמנו לעיל, אכן מצדיקות חריגה ממתחם הענישה ההולם. כך במיוחד בהתייחס לפוטנציאל השיקומי הגבוה של המשיבה כפי שנשקף הן מהתסקיר והן מהתסקיר המשלים, ומהצלחתו של הטיפול שניתן למשיבה במסגרת שירות המבחן ושירותי בריאות הנפש; ועל רקע מצבה המשפחתי והחברתי של המשיבה לפני ולאחר ביצוע העבירה".

(שם, בפסקה 22 לפסק הדין).

בע"פ 8912/13 מדינת ישראל נ' יצחק טל (13.2.14), נדון עניינו של משיב אשר הורשע בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, זאת לאחר שבמסגרת ויכוח על רקע חיזוריו של המשיב אחרי רעייתו של המתלונן דקר המשיב את המתלונן בבטנו באמצעות חפץ חד שמצא במקום. על המשיב נגזר בבית המשפט המחוזי עונש של 12 חודשי מאסר בפועל. ערעורה של המדינה על קולת העונש התקבל, ועונשו של המשיב הועמד על 24 חודשי מאסר, תוך שבית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם באותו מקרה מתחיל מעונש של 24 חודשי מאסר. יצוין כי נסיבותיו של האירוע בעניין טל חמורות מנסיבות העניין דנא בכך ששם נקבע כי מעשה התקיפה היה מתוכנן, אך הן גם קלות מנסיבות העניין דנא בכך שהמשיב לא עשה שימוש בסכין שבה הצטייד מראש, אלא בחפץ חד שמצא במקום האירוע, וכן בכך שפציעתו של קורבן העבירה הייתה באותו מקרה חמורה פחות מפציעתו של נפגע העבירה שלפניו.

17. העולה מהמקובץ הוא, שמדיניות הענישה המקובלת בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה בהן נעשה שימוש בסכין כוללת גזירת עונשי מאסר בפועל משמעותיים אך מגוונים, זאת בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, ותוך שמירת האפשרות לסטות מהמתחם בנסיבות המצדיקות זאת, כפי שנעשה בעניין פלונית לעיל.

18. מתחם העונש ההולם

לנוכח כל האמור אני קובע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין שלפניו, בהתחשב בין היתר בכך שהנאשם הורשע לא רק בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה אלא גם בביצוע עבירות של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות

והחזקת סכין, ובהתחשב בפציעתו הקשה של המתלונן, עומד על 30 עד 72 חודשי מאסר בפועל.

19. העונש המתאים

בקביעת העונש המתאים על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא חוק העונשין).

הנאשם בן 24 כיום, ובעת ביצוע העבירות הוא היה בן 22.

לזכות הנאשם יש לזקוף את הודאתו במיוחס לו, אשר חסכה מזמנה של המאשימה ומזמנו של בית המשפט. הודאתו של הנאשם גם חסכה מהמתלונן את הצורך להעיד בבית המשפט, על כל עוגמת הנפש שכרוכה בכך.

הודאתו של הנאשם לוותה בחרטה עמוקה וכנה על מעשיו. כך התרשם שירות המבחן, וכך התרשמתי אף אני במהלך הדיונים הארוכים שהתקיימו לאחר הרשעתו של הנאשם. שירות המבחן ציין בתסקיר האחרון כי הנאשם הביע בפניו חרטה וצער בהם הוא חש כלפי המתלונן, וכי הוא אף חזר מספר פעמים על רצונו לשלם את חובו לחברה ולכפר בכך על מעשיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם החל בתהליך של בקרה פנימית של מניעיו, זאת לאחר שבתסקירים מוקדמים יותר נכתב כי שירות המבחן התרשם שהנאשם התקשה לשתף באופן פתוח אודות הבחירות והמניעים שעמדו בבסיס התנהגותו (ראו - תסקיר מיום 13.6.22 בפסקה האחרונה של העוד הראשון).

עברו של הנאשם נקי. עד האירוע מושא כתב האישום ניהל הנאשם חיים נורמטיביים לחלוטין שכללו לימודים, שירות צבאי מלא וללא תקלות, והשתלבות בשוק העבודה. עובדות אלו מלמדות על כך שדפוסי אישיותו והתנהגותו של הנאשם אינם עברייניים. גם עובדות אלו יזקפו לזכות הנאשם.

מצבו הנפשי הנוכחי של הנאשם בכי רע. כך עולה בבירור הן מתסקיר שירות המבחן הן מחוות הדעת של הפסיכיאטרית. עוד לפני האירוע מושא כתב האישום לא היה מצבו הנפשי של הנאשם שפיר, זאת על רקע טראומה קשה שהוא חווה בצעירותו. לאחר האירוע תסמיני הטראומה התגברו. כך עולה מתסקירי שירות המבחן ומחוות דעתה של הפסיכיאטרית שבהקשר זה מקובלת עלי. בהקשר זה לא ניתן שלא להתעכב קמעה על קביעת הפסיכיאטרית לפיה מצבו הנפשי של הנאשם נובע בין היתר מטראומות שחווה הנאשם בתקופת מעצרו, מעבר לטראומה הטבעית שנגרמת לאדם שנעצר לראשונה בחייו. לא נפרט את הדברים, זאת כדי לשמור על צנעת פרטיותו של הנאשם, ובמקום זאת נפנה בעניין זה לאמור בעמודים 3-4 לחוות הדעת הפסיכיאטרית. ראוי שטענות אלו של הנאשם יחקרו עד תום על ידי הגורם המוסמך לכך, בין אם על ידי שב"ס בהיבטים הנוגעים לאחריותו, בין אם על ידי משטרת ישראל בהקשרים הנתונים לסמכותה, כל זאת בכפוף לשיתוף הפעולה של הנאשם. שירות המבחן והפסיכיאטרית עמדו על כך שבשל מצבו הנפשי הנוכחי זקוק הנאשם לטיפול. העולה מהמקובץ הוא, שעונש מאסר שיושת על הנאשם צפוי לפגוע בו מעבר לפגיעה הטבעית שנובעת בדרך כלל מריצוי עונש מאסר. לשיקול זה יינתן משקל של ממש בקביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. לעומת זאת, לא שוכנעתי כי מאסרו של הנאשם יפגע במשפחתו במידה העולה על הפגיעה הטבעית שנגרמת כתוצאה ממאסרו של בן משפחה.

לחובת הנאשם יש לזקוף את העובדה שבזמן אמת, מיד לאחר ביצוע העבירה, הוא לא נקט בכל פעולה לשם תיקון תוצאות העבירה. הנאשם לא הזעיק עזרה רפואית למתלונן, אלא הוא ברח, ואף הסתתר לאחר מכן מפני המשטרה במשך שלושה ימים עד שהסגיר עצמו.

כאמור לעיל, שוכנעתי כי בנערותו חווה הנאשם טראומה קשה. אני סבור שבמסגרת חובתו של בית המשפט להביא בחשבון נסיבות חיים קשות של נאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה (סעיף 40א(8)), יש לתת משקל לעובדה זו לעת קביעת העונש המתאים של הנאשם שלפניי.

בקביעת עונשו של הנאשם יש להביא בחשבון גם את התקופה הארוכה של 22 חודשים בה שוהה הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני, ללא כל הפרה מצדו של תנאי המעצר.

בכל תקופת מעצרו של הנאשם הוא לא עבר תהליך טיפולי משמעותי, מלבד טיפול פסיכיאטרי פרטי. ברם יודגש, כי אין לתלות בנאשם עובדה זו, שכן הוא כן היה מעוניין להשתלב בהליך טיפולי.

כל הנסיבות שפורטו לעיל מובילות למסקנה לפיה ראוי למקם את עונשו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם.

20. ב"כ הנאשם טען כי ראוי בנסיבות העניין לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם, זאת בעיקר על רקע מצבו הנפשי של הנאשם. ב"כ הנאשם ביסס את טענתו על שנפסק בעניין זה בע"פ 4669/14 **לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל** (29.12.15). הלכת **לופוליאנסקי**, או בשמה הנוסף הלכת **קלנר**, קובעת כי במקרים חריגים ונדירים רשאי בית המשפט לחרוג משיקולי צדק ממתחם העונש ההולם (ע"פ 5703/22 **בן ציון נ' מדינת ישראל** (9.11.22)), וראו גם עניין **פלונית** שהובא לעיל, שם בפסק דין שקדם לעניין **לופוליאנסקי** חרג בית המשפט ממתחם העונש ההולם על רקע כלל הנסיבות של אותו מקרה). סבורני כי במקרה דנא מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הם בעלי חומרה יתרה, ועל כן חלה בענייננו הוראת סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין, אשר קובעת כי במקרה כזה חריגה מהמתחם תיעשה רק: "**בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין**". לנוכח הוראה זו הגעתי למסקנה כי בעניין דנא אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם. אכן מצבו הנפשי של הנאשם מעורר דאגה של ממש, ואולם אל מול מצבו הנפשי יש לתת משקל לעקרון ההלימה המחייב לגזור על הנאשם עונש משמעותי. כעולה מהאמור לעיל, הן בקביעת מתחם העונש ההולם, הן בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, נתתי דעתי לנסיבות המקלות שנוגעות לנאשם. אלמלא נסיבות אלו היה העונש שנגזר על הנאשם חמור בהרבה, כמתחייב מחומרת מעשהו. אין בנסיבות המקלות, משמעותיות ככל שיהיו, כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם.

21. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. 32 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם לפי רישומי שב"ס.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יבצע עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע, ו-3 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יבצע עבירה של החזקת סכין.

ג. הנאשם יפצה את נפגע העבירה - ד.כ. - בסכום של 50,000 ₪. סכום הפיצוי ישולם ב-50 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.24 ובאחד בכל חודש בחודשים שלאחר מכן. אי פירעון של

תשלום אחד במלואו ובמועד יביא לפירעונו המידי של כל סכום הפיצוי שטרם נפרע.

ד. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר ניצן ביום 1.11.23 עד לשעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות ועותק מגזר הדין. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים - 074-7831077, 074-7831078, ולהתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס ברשימת הציוד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות. ככל שיוגש ערעור על גזר דין זה עד למועד ההתייצבות האמור אזי יעוכב ביצוע העונש עד לתום הליכי הערעור תוך שתנאי מעצרו של הנאשם בפיקוח אלקטרוני ימשיכו לעמוד בתוקפם.

הודע לנאשם על זכותו לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

תשומת לב שב"ס מופנית לאמור בתסקיר שירות המבחן ובחוות הדעת הפסיכיאטרית בכל הנוגע למצבו הנפשי של הנאשם. תשומת לב שב"ס מופנית גם להמלצת שירות המבחן לפיה ראוי, ככל שהדבר ניתן בהתאם לנהלי שב"ס, לשבץ את הנאשם באגף טיפולי בכלא. ולבסוף, תשומת לב שב"ס מופנית במיוחד לאמור בסעיף 19 לגזר הדין בכל הנוגע לאשר אירע בתקופה בה היה הנאשם עצור. על שב"ס לעשות את כל הנדרש על מנת שאירועים כאלו, או דומים להם, לא יישנו.

ניתן היום, י"ב אב תשפ"ג, 30 יולי 2023, בנוכחות הצדדים.